

Ik wens je

Ik wens je het strelen van een wit kikkerbuikje
het vasthouden van een vogellijfje
en het loslaten daarvan

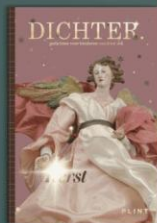
ik wens je de ochtendzon
en van bijen deinende bloemkopjes
hun pootjes zwaar van stuifmeelpakketjes

ik wens je een slapend veulen in de wei
en twee galopperende paarden
geurend naar hooi en vacht

ik wens je een sneeuwvlok
die op je lippen smelt en ijsscholletjes
knisperend op een waterplas

ik wens je de hemelsblauwe cichorei, de bloem
die zich naar de bleke maan toe richt
en ik wens je vuurvliegjes als lichtjes voor de nacht

En ten slotte wens ik je een groot hart
en hoop tegen alle stromen in.

gedicht: Iris Le Rütte
uit: DICHTER. Kerst
het kerstnummer van DICHTER.

Kerstgedachte

Ik zie in mijn dromen
een blauwig licht van ontelbare sterren,
een Christuskind en een door rampen
geteisterde wereld.
De nacht had geen rust gebracht.

In gedachten zie ik een ruimte met lange tafels....

Laten we tafels dekken en gastvrij ontvangen
de kindsoldaten, en de vluchtelingen
Laten we tafels dekken en gastvrij ontvangen
de hongerige kinderen, de slachtoffers
Laten we tafels dekken en gastvrij ontvangen
de daklozen, de eenzamen

een lege stoel...

Laten we zelfs voor de moordenaar de tafel dekken
en hem gastvrij ontvangen

We spreiden een oogverblindend wit kleed uit
tussen hemelse muziek en engelenzang
een zeldzaam moment van saamhorigheid

Ik zie in mijn droom
een blauwig licht van ontelbare sterren
en een liefdevol Christuskind
De nacht heeft rust gebracht

Er is genoeg voor iedereen

Zachte sneeuwvlokjes buiten
vol stilte van het oprecht luisteren naar elkaar
Een versierde open staande voordeur die zegt
kom binnen, je bent goed zoals je bent

Glinsterend engelenhaar in de kerstboom
dat elke discussie kalmeert
Glanzende kerstballen die iedereen
doen stralen van innerlijke vreugde

Glühwein
die ieders hart verwarmt
Brandende kaarsen die elk zwaar gemoed
van iedere medemens verlichten
Een zelf gebakken Kerststol
om spontaan met je burens te delen

Galmende kerkklokken in de nacht die oproepen
tot goede kleine dingen voor elkaar te DOEN
Oude Kerstliedjes die het verlangen voeden
een beter mens te zijn in een betere wereld

Deel zo veel uit als je maar kunt
er is meer dan genoeg
voor iedereen

Licht van vrede

In het grijze koude winterlicht verlangt elk mens
naar een thuiskomen in warmte
en liefde die je behoeden
voor grijze, koude gedachten
en onrust die niet loslaten.

Het winterlicht laat weten
nu is de tijd om rust te zoeken, te vinden
Als straks sneeuw de wereld gladstrijkt,
harde randen laat vervagen en alles stil is
mogen wij stil in stilte zijn

Het winterlicht geeft ons een reden
om sfeerlichtjes te laten branden,
die wij zien glimmen in de ogen van onze kinderen
Een opgetogen glans van verwondering,
hoop en vertrouwen

Winterlicht geeft ruimte om
een vredeslicht voor elkaar te zijn en
grijze en koude gedachten los te laten
Baker de liefdevolle mantel van
een vredige winterlichte deken om je heen.

Bij je geboorte krijg je een puzzel,
bestaande uit wel duizend stukjes.
Gedurende je hele leven
worden deze stukjes op hun plaats gelegd.
Soms gelijk met te nemen hobbels,
bij een blijde gebeurtenis, bij verdriet
of als anderen klaar zijn met hun puzzels.
Maar ondertussen vordert jouw legwerk,
beetje bij beetje, stukje voor stukje.
En dan ligt er onherroepelijk
nog één aller-, allerlaatste stukje,
dat helaas ook moet worden gelegd.
Daarna is jouw puzzel voorbij,
het laatste open plekje gedicht.
Dan is ook jouw puzzel voor altijd af.
Leven voltooid, voltooid leven.

© Resi Faessen

Herfstspel

Bruin als van gouden nootjes
streelt het nog friskgroene gras

Hartverwarmend honinggeel
rust op het matte natte wegdek-grijs

Oud roest-roodbruin
wacht al op mij

De neuzen van mijn schoenen
genieten van het uitnodigend geritsel
en laten zich verleiden
tot spelen

Ik schop, goedmoedig plagend
en vol plezier,
door de bladergolven

Die wervelen even en lachen
voor ze zich weer op aarde
tevreden neder vlijen

© Karin Vossen, 20 oktober 2025

De eerste stappen die je
als mens in deze wereld zet
zijn het symbool van groei
en zelfstandig je eigen pad kunnen kiezen

Maar...
Vergeefs staan ze hier

Duizenden kinderschoenen
leeg en vooral stil op het grote plein
geen trappelende voetjes om ze te vullen

Duizenden kinderen
zullen nooit meer rennen
springen, lachen en leven

Duizenden voetstappen
geen kans gekregen, nooit meer gezet
Deze schoenen blijven leeg

Voor altijd...
geen toekomst en geen verleden
geen weg mochten ze gaan om hun voetafdruk achter te laten
Echter...
In onze zielen laten de onzichtbare sporen een onuitwisbare indruk achter.

© Annie Kessels
N.a.v. Herdenkingsprotest Gaza in Maastricht

Per ongeluk geluk

In één Hema-sokje
heb ik een lekker groot gat
Mijn grote teen jubelt ijverig
naar buiten en roept: *dat is wat!*

*O heerlijk, deze zalige
per-ongelukke vrijheid!
Mijn stinkende burens ben ik nu
lekker even kwijt!*

*Heerlijke frisse gatenlucht,
zelf gegraven, wat een festijn!
En dat zonder dat stomme beertje
van Robijn Fleur en Fijn*

© Karin Vossen

7 september 2025

Ode aan onze natuur

een betoverend landschap
ontvouwt zich voor mij
een idyllisch plaatje
gelijk een schilderij

een beeld van bomen
in het dichte bos
met op de voorgrond hei
en bodembedekkend mos

dat zorgt voor een alles
omkaderende lijst
een wisselend uitzicht
dat daalt en dat rijst

als de lijst een stukje
wordt verplaatst of verschoven
krijg je een nieuw panorama
met een wolkenlucht erboven

een veld met schapen
maken het beeld compleet
in mijn geheugen gegrift
opdat ik nooit vergeet

hoe adembenemend mooi
dit plaatje zich presenteert
dit prachtig stukje Nederland
laat het alsjeblieft ongedeerd

laat dit tafereeltje
vooral rustig groeien
dan zal de hei in september
weer uitbundig bloeien

Tergend langzaam
brokkelt de donkere nacht af
in een gestaag ritme
verdwijnt wat ooit was
snakkend
naar andere gedachten
een nieuw begin
waar dageraad
hoop zal brengen
waar duisternis
wordt verzwolgen
door het ritme
van dagelijks leven
eindigend in
de beklemming,
de benauwdheid
voor weer een eenzame
donkere nacht
zo verstrijken momenten
tergend langzaam
tot de tijd bevroest...

Kinderhanden

Kinderhanden bewegen draden
in patronen des levens
schitterend licht
goudwolken in donkere ruimten
waar leven in stoffige ademnood sterft
en het kind de altijd vragende handen
van de vreemdeling vult
met zijn verdwenen jeugd

©Anja Masee, april 2000

Groene wraak

Onze planeet lijkt ernstig zwak,
al eeuwen door mensen haar aangedaan:
blind door macht en blind door waan
kleurt onverschilligheid hun gemak

Maar moeder aarde heeft daaraan lak,
denkt niet in doem daar doet ze niet aan,
trekt superieur en zeker haar baan,
gaat slim ten aanval met wortel en tak:

Vanuit haar diepten woekert het onkruid
Dat schiet hardnekkig omhoog in de straten,
maakt grauwe steden een bosgroene bruid

Goed zo, lacht ze en juicht uitgelaten
voor weegbree, heermoes en fluitenkruid
En de mens? Heeft nog steeds niets in de gaten

©Karin Vossen, juli 2025

Als snelle jongens gaan de jaren

Het jaar tweeduizend komt in zicht
Het komt er spoorlags aan
De vraag werd tot de tijd gericht
toch niet zo vlug te gaan!

Wij willen tot onthaasting komen
Het tempo ligt voor ons te hoog
Wij willen tijd hebben voor dromen,
sterren kijken aan de hemelboog

Ook willen wij niet zo vlug oud zijn
Wij worden het liever langzaamaan
Want oud *worden* is wel fijn
maar oud *zijn* is niks gedaan!

©An Cuijpers